

Arrest

nr. 157 942 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. KABONGO, die *loco* advocaat C. KAYEMBE-MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij en attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2015 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 1 juni 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst (hierna verkort: de commissaris-generaal). Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Op 3 september 2015 bij arrest nummer 151 753 verwerpt de Raad het beroep.

Op 5 juni 2015 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van verzoekster.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

naam : [...]

voornaam : [...]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 01/06/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoekster zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verweerder stelt tevens dat doordat een beroep met volle rechtsmacht werd ingediend, verzoekster recht heeft op een bijlage 35; dat de huidige bestreden beslissing bijgevolg tijdens het onderzoek van de asielaanvraag door de Raad niet uitvoerbaar is en dat de grief betrekking heeft op de uitvoering van het bevel en niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder benadrukt hij dat de bestreden beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is.

2.2. Het is niet omdat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk geschorst is en verzoekster in het bezit gesteld wordt van een bijlage 35 dat zij om die reden geen belang meer zou hebben bij de nietigverklaring ervan. Verder is het niet zo dat wanneer een beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is, het beroep om die reden onontvankelijk is.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu beschikt verweerder over een gebonden bevoegdheid indien hij vaststelt dat aan volgende voorwaarden is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag van de vreemdeling werd niet in overweging genomen door de commissaris-generaal, én, ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. Bijgevolg bepaalt verweerder dat de vreemdeling valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat verweerder opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden. Dit kan niet in redelijkheid worden betwist door verzoekster.

Enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, dient verweerder te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van een goede administratie, machtsoverschrijding en duidelijke beoordelingsfout, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het principe van het recht volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is uitspraak te doen met kennis van alle pertinente elementen van de rechtszaak, van het principe van het wettelijk vertrouwen, van het principe van procedure samenwerking, van het evenredigheidsprincipe, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), van artikel 8 van het “URRM”.

Dit middel wordt toegelicht als volgt:

“Tegenpartij motiveert haar beslissing als volgt :

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokken is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Terwijl:

Overwegend dat in onderhavig geval men er dient aan te herinneren dat bij zijn aankomst op het Belgisch grondgebied verzoekster een asielaanvraag ingediend heeft bij de bevoegde autoriteiten.

Dat ten gevolge van deze asielaanvraag het CGVS hem een beslissing van weigering van de status van vluchtelingen de status van subsidiaire bescherming op 01/06/2015 betekend heeft.

Dat men er dient aan te herinneren dat artikel 39/2 van de wet van 15/12/1980 hem een termijn van dertig dagen verleent van de dagen na de betekening van de beslissing van het CGVS.

Dat de beslissing van het CGRA hem op 01/06/2015 betekend werd, wat hem een periode van dertig dagen toekent om een verzoekschrift bij de RVV te introduceren.

Dat hij heden reeds een beroep bij de RVV tegen de beslissing van het CGVS geïntroduceerd heeft. Dat men in onderhavig geval noodgedwongen dient vast te stellen dat zijn procedure hangende is bij de Belgische bevoegde instantie. Dat men met het oog hierop dient aan te herinneren dat artikel 13 van het EVRM het principe van de effectiviteit van een beroep voor een nationale instantie bekrachtigt; Zij stelt inderdaad nadrukkelijk dat : "(...) elke persoon waarvan de rechten en vrijheden in dit verdrag erkend geschonden werden, het recht heeft op de verlening van een effectief beroep voor een nationale instantie (...)"

Dat er uit voortvloeit dat verzoekster een procedure heeft die hangende is bij de RVV, en dat bijgevolg met recht de omstreden beslissing nietig zou verklaard worden om hem toe te laten zijn procedure verder te zetten en de schending van artikel 13 van het EVRM te vermijden.

Dat men bijgevolg dient vast te stellen dat de uitvoering van de beslissing van teruggedrijven naar de grens enkel tot gevolg zal hebben verzoekster te beroven van zijn recht op een effectief uitoefenen van dit beroep.

Het is inderdaad onmogelijk dat verzoekster dit recht, dat nochtans wettelijk is, uitoefent indien hij naar zijn land van herkomst teruggezonden wordt.

Dat de Raad van State in een andere rechtszaak staande houdt dat "...men kan er redelijkerwijze uit afleiden dat de aanwezigheid van verzoekster noodzakelijk is op het grondgebied om de effectiviteit van een beroep te verzekeren die de wet voorzien heeft en die zij beslist heeft te introduceren bij een Rechtbank van Eerste Aanleg om haar rechten tot het huwelijk te doen gelden verzekerd door artikel 12 van het Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en artikel 23 van het Internationaal Verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten; dat in deze maatregel het argument van het verzoekschrift ernstig is ...dat door hem uit te drijven zonder hem toe te laten zijn beroep inzake huwelijk uit te oefenen, men deze definitief belet" (C.E. 25 mars 2005, n° 146.666, RDE 2005, p. 43). Bovendien aangezien een asielaanvraag geïntroduceerd werd, is het evident dat hem naar zijn land van herkomst terug te sturen geen ander gevolg zal hebben dan hem aan zijn beulen uit te leveren, hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM zou zijn.

Betreffende hoger vermeld artikel, dient men er aan te herinneren dat "...betreffende het eerste middel, dat de schending betreft van artikel 3 van het EVRM door verzoekende partij aangevoerd, dient men er aan te herinneren dat dit artikel beschikt dat "niemand mag onderworpen worden aan volteringen, noch aan straffen of onmenselijke of vernederende behandelingen". Het Europees Hof van de Rechten van de Mens reeds beschouwd dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan teweegbrengen ten opzichte van artikel van het EVRM, en bijgevolg de verantwoordelijkheid van een contracterende Staat tot het Verdrag, wanneer er ernstige en bewezen motieven zijn om te geloven dat verzoekende partij in het land van bestemming een ernstig risico zal lopen onderworpen te worden aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze voorwaarden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie naar dit land niet te verwijderen...." (zie: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 66).

Bovendien heeft tegenpartij het bevel gegeven het grondgebied te verlaten terwijl verzoekster zich binnen de wettelijke termijn bevond om een beroep tegen zijn asielaanvraag te introduceren.

Dat men noodgedwongen dient vast te stellen dat tegenpartij geenszins rekening gehouden heeft met dit belangrijk element betreffende de situatie van verzoekster;

Het principe echter van een goede administratie legt aan de administratieve autoriteit op die gelast is met een vordering, onder andere voorzichtig te handelen, rekening houdend met alle relevante elementen van de rechtszaak geval zorgvuldig te onderzoeken waarover zij uitspraak doet. (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009) quod non in onderhavig geval.

Dat er vanwege tegenpartij een slechte analyse voortvloeit uit de situatie van verzoekster;

Dat in een andere rechtszaak het Hof van Cassatie besliste « dat elke motivering adequaat moet zijn, in die zin dat zij redelijkerwijze elke administratieve beslissing moet baseren" (Cass., 5 février 2000, Bull.Cass., 2000, p. 285) ;

Dat de Raad van State eveneens van de motivatie van de Algemene Commissaris Generaal vereist dat zij gebaseerd is op objectieve redenen(CE, n° 51.176, 11ème ch., référé, 17.01.1995) et non sur une des considérations personnelles ou reflétant une opinion politique ou autre (CE, n° 51.048.).

De verplichting elke administratieve akte te motiveren die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bestaat in het aanduiden in de akte van de overwegingen naar recht en naar feiten die als basis dienen voor de beslissing;

Dat deze houding het principe van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, zoals voortvloeit uit artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bovendien kan men verzoekster niet verwijten niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort, vermits hij asielzoeker is, en de vervolging in zijn land te hebben ontvlucht.

Hij kon zich bijgevolg niet hebben voorzien van de geldige documenten, vermits hij zijn land van oorsprong ontvlucht is.

Om al deze redenen, verzoek ik u in te willigen op de vordering van mijn cliënt, die de opschorting en de nietig verklaring van het bevel het grondgebied te verlaten wenst."

3.2. Het betoog waarbij er een schending is van een goede administratie, machtsoverschrijding en duidelijke beoordelingsfout, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het principe van het recht volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is uitspraak te doen met kennis van alle pertinente elementen van de rechtszaak, van het principe van het wettelijk vertrouwen, van het principe van procedure samenwerking en van het evenredigheidsprincipe, doet geen afbreuk aan het hoger gestelde. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* enkel toe leiden dat verweerder opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden. Dit kan niet in redelijkheid worden betwist door verzoekster.

De Raad wijst er tevens op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het "URRM" zonder een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook om deze reden onontvankelijk.

3.3. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75)

In casu stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster zeer summier is in haar uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en slechts verwijst naar de beroepsprocedure inzake haar asielaanvraag.

Verzoekster brengt geen enkele concrete informatie aan omtrent de algemene situatie in Kosovo dan wel omtrent haar specifieke situatie bij een terugkeer naar dit land. Met dergelijk vaag betoog maakt verzoekster dan ook niet concreet aannemelijk dat ze bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, te meer nu verzoeksters asielaanvraag zowel door de commissaris-generaal als de Raad werd geweigerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Waar verzoekster zich tevens beroept op artikel 13 van het EVRM wordt erop gelet dat gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden opgeworpen

zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

Verzoekster roept een schending in van artikel 3 van het EVRM doch uit het voorgaande blijkt dat verzoekster *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoon. Derhalve kan artikel 13 van het EVRM niet meer dienstig worden ingeroepen.

Verzoekster toont een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM niet aan.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS